

?L'art de triar

Els Espais Volart de la Fundació Vila Casas obren les portes a dues exposicions

Jordi Bernadó • Stockholm. 2010

En els temps que ens han tocat viure, plens d'estímuls, informacions, propostes, cada cop és més difícil dur a la pràctica un verb que ens inquieta: *triar*. Escollir entre un munt de possibilitats no sempre és fàcil i és el que han fet les tres comissàries que presenten dues de les exposicions que aquests dies -fins al 30 de desembre- podem veure als Espais Volart de la Fundació Vila Casas (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca/museu/espais-volart-barcelona>) , al carrer Ausiàs Marc, 20, de Barcelona: *Somiant una possibilitat* (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/somiant-una-possibilitat-dialeg-entre-les-colleccions-fundacio-vila-casas-i-dkv>) i *De la llum al món* (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/de-la-llum-al-mon>) .

Somiant una possibilitat

Natàlia Chocarro, de la Fundació Vila Casas (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca>) , i Alicia Ventura, de la Col·lecció DKV, van decidir assumir el repte de triar dins dels fons d'art que representen i dos anys després ens ofereixen les seves eleccions dins d'una exposició que han titulat *Somiant una possibilitat* (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/somiant-una-possibilitat-dialeg-entre-les-colleccions-fundacio-vila-casas-i-dkv>) . Això d'una possibilitat ja denota que en podrien haver ofert d'altres, però aquesta és la seva, una. Les dues comissàries han distribuït les obres -d'això se'n diu que les han fet *entrar en diàleg*- sota dos neguits molt del nostre temps: la idea d'*El temps en suspensió* i la de *La resistència íntima*.

Soledad Córdoba. *Devastació*. V. 2016

Ventura ens explica que "primer va ser el concepte i després l'obra", és a dir, primer va ser la voluntat de mostrar-nos aquest canvi de paradigma i després van haver de remenar entre totes les obres dels seus fons, que no són poques. Ara a un dels Espais Volart, el de baix, al costat de la mostra de Julio González, hi ha 38 peces de 36 artistes i resulta que dialoguen. Només cal anar-hi, en silenci, i *escoltar-les*.

Chocarro ens explica que la seva premissa de partida va ser preguntar-se què deien els artistes davant dels canvis del nostre temps: "La realitat artificial, el paper de la dona, els nous mitjans de comunicació, la immigració... Volia saber què en deien, com ho vivien, com es construïen el seu bastió". Ventura recorda que a la segona trobada la seva col·lega ja va aparèixer amb una maqueta de l'espai per començar a decidir què hi ficarien: "Em va agradar molt veure tanta professionalitat". I és que hi havia molta feina a fer, ja que les dues comissàries comptaven amb les peces que hi ha als quatre espais de la Fundació Vila Casas -Can Framis i Espais Volart, a Barcelona, Can Mario, a Palafrugell, i Palau Solterra, a Torroella de Montgrí- i amb el fons de les assegurances Mèdiques DKV, "iniciat per humanitzar les parets de l'hospital de Dènia amb la idea que la bellesa cura", comenta Ventura. Sí, tenien un munt de possibilitats, no només una.

Mar Guerrero. Donde nada lleva a nada

Chocarro va tenir clar que, per començar, agafaria una fotografia de l'Antàrtida de Mireya Masó "per abordar un projecte entorn de la dimensió del temps, la transformació del paisatge i els límits de la percepció". Aquesta imatge es mostra al costat d'un paisatge islandès d'Álvaro Sánchez Montañés. Totes dues peces són de la col·lecció Vila Casas i les trobem amb una fotografia del Poblenou d'Anna Malagrida de la col·lecció DKV. I resulta que lliguen sorprenentment. Qui hauria de dir que el Poblenou, Islàndia i l'Antàrtida farien conjunt? Aquests són els petits descobriments que ens proposen el tàndem de comissàries.

En un altre dels apartats ens subratllen, tal com explica Chocarro al catàleg, "l'aparició significativa de les dones en l'art com a subjecte creador". Així podem veure una peça d'Eulàlia Valldosera i una de Soledad Córdoba, provinents de la col·lecció DKV, amb una altra d'Isabel Rocamora, de l'equip Vila Casas, i resulta que també lliguen.

Eulàlia Valldosera. Columna, II

Chocarro, que coneix molt bé els artistes catalans del fons Vila Casas, ens diu que ha gaudit perquè ha pogut "investigar i saber quins són aquests joves artistes emergents de l'àmbit de l'Estat". A Ventura també li ha agradat aquest aspecte de treball d'investigació: "Trobar-me coses que no conec i inventar-me històries m'ha resultat molt divertit. Conec molt bé les peces de DKV però no tant les de Vila Casas, que té un fons molt significatiu. Ara molta gent està fent fundacions, però ¿qui va ser el primer? Aquest també és l'homenatge que nosaltres podem fer a un home com Antoni Vila Casas que fa dels seus beneficis, això", ens comenta amb un gest expansiu.

Ruth Moran. Gravitaciones. 2013. Temple vinil•lic i retolador

Patrimoni per brillar

Una altra comissària que s'ha enfrontat al repte de *triar* ha estat Imma Prieto. Ella s'ha endinsat a l'obra desconeguda de Manuel Duque (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/de-la-llum-al-mon>) , que ara podem veure a l'espai de dalt de Volart. La seva tasca apoteòsica ha estat endinsar-se en 3.900 peces. "Em vaig trobar amb tot de papers superposats en calaixos i sort en vaig tenir de l'Oriol Vilapuig que ho guardava i ho tenia digitalitzat. M'hi he estat un any i encara estaria mirant", ens comenta mentre passegem per les sales on hi ha una seixantena de peces per donar a conèixer Duque sota el títol *De la llum al món* (<http://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/de-la-llum-al-mon>) .

Manuel Duque. Sense títol, 1980. Oli sobre cartol·l

La benvinguda a l'exposició és una fotografia de l'artista que es va fer just abans de morir al costat d'un esquelet. "Va viure en una època que no li tocava, ell va néixer a Huelva, el 1919, i va treballar a la mina de petit. Els primers quadres els va fer amb restes de teixits de la fàbrica, ja a Sabadell". Allí va conèixer a Joan Vilacasas, que el va introduir a París on va entrar en contacte amb *la crème de la crème*, però mai no va ser prou reconegut. Ara tenim la possibilitat de descobrir-lo i comprovar un cop més que tard o d'hora el bon artista troba el seu moment.

Manuel Duque. Sense títol, 1981. Oli sobre tela

Prieto destaca sobretot "el valor de conservar aquest llegat perquè és el nostre patrimoni" i ens comenta que no ha fet un reconegut cronològic "perquè de vegades volem tancar un artista en una etiqueta i la vida és orgànica". Li agraden especialment unes tintes que tenen molt de cinematogràfic: "Quan vaig començar a veure-les, el primer que vaig pensar és en les pel·lícules de Sistiaga. Després he descobert que, no només van ser molt amics, sinó que a París van viure junts i que no era casualitat que fessin una cosa tan semblant".

Manuel Duque. Sense títol, 1958. Tinta sobre paper

La mostra que ens ha triat Prieto és un recorregut cap al color fins que l'última sala és un esclat de traços verds i grocs: "No és la natura representada sinó la idea de la natura", comenta la comissària i, sí, podríem tancar els ulls i n'oloraríem els quadres mentre de fons, al pis de dalt, sentim els diàlegs dels nostres contemporanis. Ja es veu que a Volart tenim dues bones tries on... triar.

Manuel Duque. *Sense títol*, 1960. Tinta sobre paper

